

الحمد لله که یکماه توانستیم دهان، چشم، زبان، شهوتِ خود را از «خودخواهی» بازداریم،
و با سی بار «صیام: بستن» و «إفطار: گشودن مؤمنانه»، آنها را تحتِ امر الهی در آوریم،
و با پرهیز از «مبطلات روزه، مجاری نفوذ شیطان» را ببندیم و خود را پاکسازی کنیم،
و به «اصل فطرت» خود (که پاک بود) بازگردیم و مجدداً متولد شویم و ۹ بار از خدا بخواهیم:

۱- أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ،

۲- أَنْ تُدْخِلَنِي فِي كُلِّ خَيْرٍ أَدْخَلْتَ فِيهِ مُحَمَّدًا وَآلَ مُحَمَّدٍ،

۳- أَنْ تُخْرِجَنِي مِنْ كُلِّ سُوءٍ أَخْرَجْتَ مِنْهُ مُحَمَّدًا وَآلَ مُحَمَّدٍ

۴- اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَسْئَلُكَ خَيْرَ مَا سَأَلَكَ مِنْهُ عِبَادُكَ الصّٰلِحُوْنَ

۵- اَعُوْذُ بِكَ مِمَّا اسْتَـَـعٰذَ مِنْهُ عِبَادُكَ الْمُـُـخْلِصُوْنَ

« مفاهیم قرآن از زبان قرآن: »

جلسه ششم – دور یازدهم – ۱۸ اردیبهشت ۱۴۰۱

در محضر سورۂ سبا:

نکتہ جا مانده از

آیة ۲۴:

قُلْ: مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ؟

قُلِ اللَّهُ وَ إِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَى هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

(سبأ/۲۴)

بگو کیست آن که شما را از آسمانها و زمین روزی می دهد؟
بگو خدا، و (بگو:) ما و شما یا بر هدایت یا در گمراهی آشکاریم.

پرسش ۱:

« پیام آیه » چیست؟

۱- اینکـه « **رزق** و روزی »،

« **مسئولیت آور** » است،

و مردم با آن، یا عاقلانـه « **راه حق** » را یافته،

و آن را « **مؤمنانه و مشتاقانه** » می پیمایند،

یا با آن « **راه زندگی درست** » را « **نم** » می کنند.

۲- پس « **رزقِ الهی** »،

برای برخی « **نِعْمَت** »،

و اسبابِ « **هدایت** » آنهاست،

و برای برخی « **نِقْمَت** »،

و اسبابِ « **گمراهی و گم شدن** » آنهاست.

نکتہ جا مانده از

آیة ۲۵:

قُلْ: **لَا تَسْأَلُونِ** عَمَّا أَجْرَمْنَا

و **لَا نَسْأَلُ** عَمَّا تَعْمَلُونَ (سبأ/۲۵)

بگو: (شما) از آنچه ما مرتکب شده‌ایم بازخواست نمی‌شوید،
و (ما نیز) از آنچه شما انجام می‌دهید بازخواست نخواهیم شد

پرسش ۲:

« پیام آیه » چیست؟

اینکه « **سرنوشت** » هر « **فردی** »،

فقط

تابع « **عملکردِ خود** » اوست:

وَاتَّقُوا يَوْمًا

لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا

..... (بقره/۱۲۳)

بترسید از روزی که هیچ کس چیزی را از دیگری دفع نمی کند

.....

نکتہ جا مانده از

آیة ۲۸:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ

..... (سبأ/۲۸)

و ما تو را مأمور نکردیم،

جز (برای تشویق و إنذار و هدایت) « تمام مردم ».

پرسش ۳:

برای «تمام مردم» یعنی چه؟

۱- چون « تمام مردم »،

« مردم تا قیامت » را شامل می‌شود،

پس « **رسالت** تا **قیامت** »،

باید « **ادامه** » داشته باشد.

۲- چون « **هدایت** » تمام مردم جهان،

فقط با « **مأمور منصوب** » انجام می شود،

پس در هر زمان و مکانی،

حتماً باید « **رسول** منصوبی » موجود باشد:

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَ قَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ

وَ آتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَ أَيْدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ
أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ. (بقره/۸۷)

و به موسی کتاب را دادیم و پس از او رسولانی را پی‌درپی مأمور کردیم،

و عیسی پسر مریم را معجزه‌های آشکار دادیم و او را با روح القدس تایید کردیم، پس چرا وقتی
رسولی چیزی را که خوشتان نمی‌آمد برایتان آورد کبر ورزیدید و آنها را دروغگو خواندید و یا کشتید؟
پس بعد از حضرت موسی علیه السلام و حضرت عیسی علیه السلام، « رسولان منصوب متعددی »،
برای « تبشیر و انذار و هدایت » بنی‌اسرائیل، مأموریت داشتند تا آنجا که برخی از آنها کشته شدند.

رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَ مُنْذِرِينَ

لِّئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ

وَ كَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا (نساء/۱۶۵)

رسولانی بشارتگر و هشداردهنده (بودند) تا برای مردم بعد از رسولان بر خدا حجّتی نباشد
و خدا توانا و حکیم است.

پس برای « اِتمام حجّت » با « تمام مردم جهان تا قیامت »،
باید « رسول منصوب الهی » در هر زمان و مکانی حضور داشته باشد.

وقتی قرآن در « صدر اسلام »،

« بنی آدم » را « **مخاطب** » قرار می‌دهد،

منظورش قطعاً « **مسلمین** » است،

و شامل امّت‌های « **قبل** » نمی‌شود:

یا « بَنی آدَمَ »؛

إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ (؟؟؟)

يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي،

فَمَنْ اتَّقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (أعراف/۳۵)

ای فرزندان آدم اگر رسولانی از شما برایتان بیایند و (اجرای) آیات مرا بر شما پیگیری کنند،
پس هر که تقوا پیشه کند و خود را اصلاح کند هیچ ترسی و هیچ اندوهی نخواهد داشت.

طبق « دو آیه میثاق »، (آل عمران / ۸۱) (أحزاب / ۷)

از « تمام انبیاء » صلوات الله علیهم،

برای « **رسولی** » که

« **بعد** از خاتم انبیاء » صلی الله علیه و آله می آید،

« پیمان » گرفته شده است:

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ ....

ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ .. لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ .. (آل عمران/ ۸۱)

و وقتی خدا از انبیاء پیمان گرفت .. پس شما را رسولی آمد .. باید به او ایمان بیاورید و حتما یاریش کنید ..

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ

وَ مِنْكَ وَ مِنْ نُوحٍ وَ إِبْرَاهِيمَ وَ مُوسَى وَ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَ أَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقاً غَلِيظاً (احزاب/ ۷)

و (یاد کن)^{۳۰} وقتی از انبیاء پیمان گرفتیم و از تو، از نوح، ابراهیم، موسی، عیسی و از آنها پیمانی محکم گرفتیم.

بخش دوم آیه ۲۸:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ

بَشِيرًا وَنَذِيرًا

.... (سبأ/۲۸)

و ما تو را جز برای بشارت و هشدار دادن به تمام مردم مأمور نکردیم ...

پرسش ۴:

» مورد: ۴۷۴ «:

» اِنذار « یعنی چه؟

« **إنذار** »، « **هشدار** »،

برای رفعِ « **غفلت** » انسانِ « **مسافر** »،

و « **محفوظ ماندن** » او

از « **خطرات** » بسیار مهمِ مقابلِ اوست:

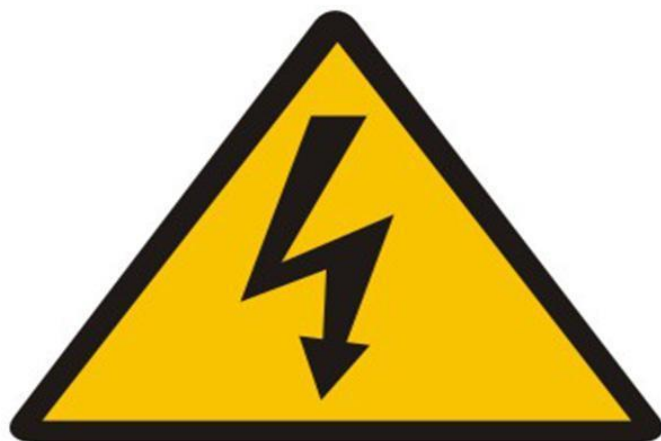
تمام مردم در تمام جهان،

برای استفاده از «لوازم برقی» یا کار با «آتش»،

یا رانندگی در جاده‌ها خصوصاً «کوهستانی و لغزنده»،

یا کار با «مواد اسیدی، سمّی، میکروبی و اتمی»،

به شکلهای مختلف به یکدیگر «**هشدار**» می‌دهند.

خطر برق گرفتگی
Danger Electrocution Risk

خطر پرتو لیزر
Danger laser Beam

آتش نیافرورزید
No Naked Light

F125:IR

فروشگاه آنلاین ایمنی و آتش نشانی

خطر، مواد قابل انفجار
Danger Explosive Material

آژیر خطر

مهمترین « هشدار »:

«مهمترین هشدار» برای انسان اینست که:

چون او «مخلوق» است پس در «زمین»،

باید مطابقِ «**قوانینِ خالقِ**» خود زندگی کند،

در غیر اینصورت از «رحمت الهی»، «محروم»،

و در «**آتشِ** سوزان و دردناکی» حتماً می‌سوزد:

وَإِنْ كُنَّا لِلْآخِرَةِ وَالْأُولَى

فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى

(لیل/۱۴)

و ما، دنیا و آخرت داریم، پس شما را به آتشی زبانهدار هشدار می‌دهم.

مأموریتِ مشترک تمام « أنبياء و مرسلين »:

فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ

وَ أَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ

(بقره/٢١٣)

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ

فَمَنْ آمَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (أنعام/٤٨)

کدام مخلوقات نیازمندِ « هشدار » اند؟

يا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ؛

أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي

وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا؟

قَالُوا: شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا وَغَرَّبَتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ (أنعام/ ۱۳۰)

ای جن و انس؛ آیا از شما مأمورینی برایتان نیامدند که آیات مرا برایتان پیگیری کنند و از دیدار این روزتان به شما هشدار دهند؟

گفتند: ما علیه خودمان اعتراف می‌کنیم و گواهی می‌دهیم، و زندگی دنیا فریشتان داد و ضد خود گواهی دادند زیرا کافر بودند.

تَكَادُ تَمَيِّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أَلْقَىٰ فِيهَا فَوْجٌ

سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا: **أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ؟** (۸)

قَالُوا: بَلَىٰ **قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ** فَكَذَّبْنَا وَ قُلْنَا:

مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ (مُلْك/۹)

نزدیک است که (جهنم) از خشم شکافته شود هربار که گروهی در آن افکنده شوند خادمان آن از آنها پرسند: مگر هشداردهنده‌ای برایتان نیامد؟
گویند چرا هشداردهنده برایمان آمد اما تکذیب کردیم و گفتیم: خدا چیزی فرو نفرستاده، شما (مدعیان نبوت) جز در گمراهی بزرگ نیستید.

پرسشی ۵:

« هشدار » چه « ضرورتی » دارد؟

هر « راه مسدودی » و هر « پیچ خطرناکی »،

و هر « کارِ غیر مجازی »،

و هر « مسیر لغزنده » و هر « شیب تندی »،

حتماً باید قبل از « مسابقه » به افراد اعلام،

و با آنها « اِتمام حجت » شود تا به آنها ظُلم نشود:

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى فَتْرَةٍ مِنَ الرُّسُلِ

أَنْ تَقُولُوا: مَا جَاءَنَا مِنْ بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ

فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (مائده/۱۹)

ای اهل کتاب سفیر ما به نزدتان آمده تا در فترت رسولان (حقایق را) برایتان تبیین کند

تا مبادا (در قیامت) بگویید: برای ما بشارتگر و هشداردهنده‌ای نیامد،

پس قطعاً برای شما بشارتگر و هشداردهنده آمده و خداوند بر هر چیزی تواناست.

پس هیچ « عذابى » بى « هشدار » نیست:

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ

إِلَّا نَذَرْنَا مِنْذِرُون

(شعراء/۲۰۸)

و هیچ قومی را نابود نکردیم مگر آنکه (قبلاً) برایشان هشداردهندگانی بود.

« ثمرات إِنْذار »:

« **إنذار** »، علاوه بر اتمام حجّت،
لازمه « **هدایت به حقّ** » است:

أَمْ يَقُولُونَ: افْتَرَاهُ بَلْ، هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ

لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَاهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِنْ قَبْلِكَ

لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ (سجده ۳)

یا می‌گویند: آن را بافته است، بلکه قرآن حق و از نزد خدای توست تا قومی را که قبل از تو هشداردهنده‌ای برایشان نیامده، «هشدار دهی» تا «هدایت» شوند. (و به سمت آتش منحرف نشوند.)

« **إنذار** »،

برای با « **تقوی** » شدن است:

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ

لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ

لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (أنعام/ ٥١)

و با این (قرآن) آنان را که از حشرشان نزدِ خدایشان نگرانند، هشدار ده،

زیرا غیر از او برایشان « کارگزار و همراهی » نیست، تا با « تقوا » شوند.

« **إنذار** » برای مسلمانان،

از « **کِی** » شروع شد؟

اولین فرمان اجرائی در آخرین بعثت، «انذار» بود:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ * **يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ** (۱)

فَإِنْذِرْ (مدثر/۲)

* ای ردا بر سر کشیده * برخیز و هشدار بده. *

« **إنذار** » از « **كجا** » شروع شد؟

اولین « هشدار » از « خویشاوندانِ نزدیک » شروع شد:

وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ

(شعراء/۲۱۴)

و (ابتدا) خویشاوندانِ نزدیک خودت را « هشدار » بده.

پرسش ۶:

چه قشری « مخالفِ هشدار » اند؟

« دنیاپرستان خودخواه و راحت طلب » از « هر هشدار ی » گریزانند:

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ **نَذِيرٍ**

إِلَّا قَالِ **مُتْرَفُوهَا** إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ **كَافِرُونَ** (سبأ/۳۴)

و در هیچ قومی هشداردهنده نفرستادیم جز آنکه مرفهینشان گفتند: ما به آنچه شما به آن مأمورید کافریم.

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِّنْ **نَذِيرٍ**

إِلَّا قَالِ **مُتْرَفُوهَا** إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ مُّقْتَدُونَ (زخرف/۲۳)

و در هیچ قومی قبل از تو هشداردهنده نفرستادیم مگر آنکه مرفهینشان گفتند: ما پدرانمان را بر آیینی یافته‌ایم لذا پیرو آنهائیم.

بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ **مُنْذِرٌ مِنْهُمْ** (؟؟؟)

فَقَالَ **الْكَافِرُونَ** هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ (ق/۲) وَقَالَ **الْكَافِرُونَ** هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ (ص/۴)

بلکه از اینکه هشداردهنده‌ای از «خودشان» برایشان آمد، شگفت‌زده شدند،
و کافران گفتند: این (هشداردهنده خودی)، چیزی عجیب است. و این (هشداردهنده)، جادوگری دورغگو است.

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَ **مُنْذِرِينَ**، وَ يُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا

بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَ اتَّخَذُوا آيَاتِي وَ **مَا أَنْذَرُوا** هُزُؤًا (کهف/۵۶)

و رسولان را جز برای هشدار دادن مأمور نمی‌کنیم اما آنها که اهل کفر با باطل جدال می‌کنند
تا با آن حق را پایمال کنند و آیات من و هشدارها را به ریشخند گرفتند.

پرستی ۷:

« **انذار** » برای چه افرادی « **مفید** » است؟

لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا

وَيَحِقُّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ (يس / ٧٠)

تا هشدار دهد هر که را « زنده » است،

و « مجازات » درباره کافران تحقق یابد.

إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ

فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ (يس/ ١١)

هشدارِ تو برای پیرو قرآن و آنکه از رحمان در نهان بترسد مفیدست،

او را به آمرزش و أجرِ بزرگ مژده ده

چه افرادی «**زنده**» هستند؟

افرادی « **حَیّ** » و « **زنده** » هستند که:

« تمام عناصر جهان » و « **أعمال** » خودشان را

« جلوهٔ ارادهٔ **حَیّ** **قَیُّوم** » و « **زنده** » می‌بینند،

که « گریبانگیر و گلوگیر » یا « نجاتبخش » آنها می‌شود،

و « **آخرت** » را « **حیات** حقیقی » می‌دانند:

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ
وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ

لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ (عنكبوت/۶۴)

این زندگی دنیا جز « سرگرمی » و « بازیچه » نیست،

و « زندگی حقیقی » همانا سرایِ آخرت است ایکاش می دانستند.

« **إنذار** » برای چه قشری « **بی‌فایده** » است؟

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ (٦)

خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَ عَلَى سَمْعِهِمْ وَ عَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ

وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (بقره/٧)

آنها که خودخواهانه کفرورزیدند چه هشدار دهی چه هشدارندهی برایشان برابر است قطعاً (حسابرسی آخرت را) باور نمی کنند * (زیرا) خداوند بر قلب آنها و شنوایی آنها مهر زده و بر دیدگان آنها پرده ای است، لذا برای آنها مجازاتِ دردناکی است.

وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاؤُهَا فُتِحَتْ أَبْوَابُهَا
وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا: أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ

وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا؟

قَالُوا: بَلَىٰ، وَلَٰكِن حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ (زمر/۷۱)

و آنها که کفرورزیدند گروه‌گروه به سمت جهنم رانده شوند، تا به آن رسند درهایش باز شود و نگهبانانش به آنها گویند:

مگر سفیران الهی از خودتان برایتان نیامدند که آیات خدایتان را بر شما بخوانند و دیدار این روز را به شما هشدار دهند؟

گویند: چرا. اما (این اعتراف برایشان سودی ندارد و) فرمان عذاب بر کافران محقق می‌شود.

پرستی ۸:

آیا «**إنذار**» مخصوص **أنبياء** است؟

وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً

فَلَوْ لَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ

لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَ **لِيُنْذِرُوا قَوْمَهُمْ**

إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ (توبه/۱۲۲)

و نباید مؤمنان همگی به جهاد بروند پس چرا از هر بخشی از آنها، گروهی کوچ نمی‌کند تا دسته‌ای بمانند و در دین تفقه کنند و قومشان را وقتی به آنها مراجعه می‌کنند **هشدار دهند**، تا آنها (از حسابرسی دقیق آخرت و کيفر الهی) بترسند و احتیاط کنند. (پس هر دین‌شناسی باید مُنذر باشد).

یک « هشدار مهم » برای مجرّدین؟

وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ (۴۹)

فَفِرُوا إِلَى اللَّهِ

إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ (ذاریات/ ۵۰)

* و از هر چیزی دو گونه آفریدیم تا شما یادآور شوید *

* پس به نزد خدا بگریزید که من شما را از طرف او هشداردهنده آشکارم. *

پس «دومین هشدار» نسبت به ضرورت «بازگشت» نزد خالق است.

خدایا؛

ما را به اوج: «**عقلانیت** و **ایمان**» برسان،

تا با «**إنذار**» هدایت و از «**خطرات**» حفظ شویم،

و در «**زمینه‌سازیِ ظهور**» آخرین حجت،

سهمیم باشیم.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى رَسُولِكَ مُحَمَّدٍ